

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL R. V. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP“ GINČO
NAGRINĖJIMO**

2017 m. rugpjūčio 9 d. Nr. 242-336
Vilnius

Lietuvos bankas gavo R. V. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo pareiškėja prašė išnagrinėti tarp jos ir ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2016 m. vasario 17 d. – 2017 m. vasario 16 d. draudimo laikotarpiui tarp pareiškėjos ir draudiko buvo sudaryta įprastinė transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartis (*duomenys neskelbtini*), kuria buvo apdrausta transporto priemonės „Peugeot“ valdytojų civilinė atsakomybė. 2016 m. rugsėjo 26 d. įvyko eismo įvykis, kurio metu susidūrė transporto priemonė „Peugeot“ ir automobilis „Audi A6“. 2016 m. rugsėjo 26 d. eismo įvykio metu buvo padaryta žala turtui ir asmeniui. Atsakingu už žalą padarymą pripažintas transporto priemonę „Peugeot“ 2016 m. rugsėjo 26 d. eismo įvykio metu vairavęs pareiškėjos sūnus L. V.

Draudikas pagal transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį (*duomenys neskelbtini*) nukentėjusiam trečiajam asmeniui išmokėjo 8 610,67 Eur draudimo išmoką, atlyginančią dėl 2016 m. rugsėjo 26 d. įvykio patirtą turtinę ir neturtinę žalą. Draudikas, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 61.2 papunkčiu, pareiškėjai pateikė atgręžtinį reikalavimą gražinti 50 procentų išmokėtos draudimo išmokos sumos, t. y. 4 305,34 Eur. Taisyklių 62.1 papunktis nustato, kad draudikas turi teisę reikalauti, kad draudėjas gražintų 50 procentų išmokėtos sumos, jeigu sudarant draudimo sutartį draudėjas ar jo atstovas nuslėpė sutarties sudarymui svarbią informaciją apie aplinkybes, galinčias turėti esminę įtaką draudžiamojo įvykio atsitikimo tikimybei ir šio įvykio galimų nuostolių dydžiui (draudimo rizikai), arba nesuteikė draudikui jo prašomos teisingos informacijos. Draudikas nurodė, kad draudimo sutarties sudarymo metu šia sutartimi draudžiama draudimo rizika buvo įvertinta, atsižvelgiant į pareiškėjos nurodytą informaciją, kad transporto priemonę „Peugeot“ vairuos didesnę nei 5 metų vairavimo stažą turintis asmenys, tačiau 2016 m. rugsėjo 26 d. eismo įvykio metu automobilį vairavęs pareiškėjos sūnus L. V. turėjo mažesnę nei 4 mėnesių vairavimo stažą.

Pareiškėja kreipimesi į Lietuvos banką ir draudikui pateiktose pretenzijose nurodė, kad ji nesutinka su draudiko pateiktu atgręžtinio reikalavimo dydžiu. Pareiškėja ginčijo 2016 m. rugsėjo 28 d. draudiko eksperto sudarytame transporto priemonės „Audi A6“ techninės apžiūros protokole nurodytą automobilio sugadinimų apimtį. Be to, pareiškėja teigė, kad 2016 m. spalio 3 d. draudiko Audatex programa sudarytame 5 048,62 Eur automobilio „Audi A6“ remonto išlaidų apskaičiavime yra nurodytos labai didelės automobilio remonto kainos.

Pareiškėja taip pat kėlė abejones dėl draudiko atlikto transporto priemonės „Audi A6“ rinkos vertės, kurios nustatymas yra reikšmingas draudiko sprendimui dėl transporto priemonės remonto tikslingumo priimti, dydžio nustatymo pagrįstumo. Pareiškėja nurodė, kad draudikas, nustatydamas 7 300 Eur transporto priemonės „Audi A6“ rinkos vertę iki 2016 m. rugsėjo 26 d. įvykio, vadovavosi duomenimis apie užsienyje parduodamų automobilių „Audi A6“ kainas. Be to, pareiškėja ginčijo draudiko atliktą nukentėjusiam trečiajam asmeniui padarytos neturtinės žalos vertinimą, nurodydama, kad draudikas, nustatydamas neturtinę žalą, neatsižvelgė į „jos pasekmes, šią žalą padariusio asmens kaltę, jo turtinę padėtį, padarytos turtinės žalos dydį, taip pat į sąžiningumo, teisingumo ir protingumo kriterijus“. Remdamasi kreipimesi į Lietuvos banką ir draudikui teiktose pretenzijose nurodytomis aplinkybėmis, pareiškėja nurodė, kad draudiko nustatytas draudimo išmokos, atlyginančios dėl 2016 m. rugsėjo 26 d. eismo įvykio nukentėjusiam trečiajam asmeniui padarytą turtinę ir neturtinę žalą, dydis turi būti perskaičiuotas.

Draudikas, pateikdamas atsiliepimą į pareiškėjos kreipimąsi, nurodė, kad, sudarant draudimo sutartį, pareiškėjos pageidavimu, draudimo įmoka buvo apskaičiuota atsižvelgiant į tai, kad apdraustos transporto priemonės nevairuos asmenys, turintys nedidelius vairavimo įgūdžius. Draudimo sutarties 1.5.6 papunktyje buvo įtvirtinta draudimo sutarties sąlyga, kad draudimo rizika yra įvertinta ir draudimo įmoka apskaičiuota, atsižvelgiant į tai, kad transporto priemonės nevairuoja mažesnę nei 5 metų vairavimo stažą turintys asmenys. Draudikas pabrėžė, kad draudimo sutarties 1.5.6 papunktyje nustatyta sąlyga draudimo sutarties šalių buvo individualiai aptarta.

Draudikas, pateikdamas paaiškinimus dėl 2016 m. rugsėjo 28 d. draudiko eksperto atliktos transporto priemonės „Audi A6“ apžiūros metu nustatytos automobilio sugadinimų apimtys, nurodė, kad draudikas nėra suinteresuotas dėl eismo įvykio sugadintos transporto priemonės apžiūros metu užfiksuoti didesnę automobilio sugadinimų apimtį ir nukentėjusiam trečiajam asmeniui išmokėti didesnę draudimo išmoką, atlyginančią užfiksuotą transporto priemonės sugadinimų remonto išlaidas. Draudikas pabrėžė, kad dėl 2016 m. rugsėjo 26 d. eismo įvykio nukentėjęs trečiasis asmuo draudikui nereiškė pretenzijų dėl žalos dydžio. Draudikas, pateikdamas paaiškinimus dėl 7 300 Eur transporto priemonės „Audi A6“ rinkos vertės nustatymo teisingumo, nurodė, kad automobilio rinkos vertė buvo apskaičiuota, remiantis transporto priemonių vertinimą reglamentuojančių teisės aktų nuostatomis dėl transporto priemonių rinkos vertės lyginamuoju metodu nustatymo. Draudikas pabrėžė, kad pareiškėja nepateikė jokių draudiko nukentėjusiam trečiajam asmeniui išmokėtos draudimo išmokos dydį paneigiančių įrodymų. Remdamasis nurodytomis aplinkybėmis, draudikas konstatavo, kad jis neturi pagrindo sumažinti pareiškėjai pateikto atgręžtinio reikalavimo dydį.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Remiantis ginčo šalių paaiškinimais ir pateiktais įrodymais, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl draudiko pareiškėjai pateikto 4 305,34 Eur atgręžtinio reikalavimo pagrįstumo.

Vertinant draudiko nurodytas aplinkybes dėl įprastinės draudimo sutarties sudarymo, pažymėtina, kad TPVCAPDĮ 6 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad, sudarant įprastinę draudimo sutartį, turi būti vadovaujama šiuo įstatymu, Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (toliau – CK), Lietuvos Respublikos draudimo įstatymu, Lietuvos Respublikos draudimo priežiūros komisijos patvirtintomis Standartinėmis transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarties sąlygomis (toliau – Standartinės draudimo sutarties sąlygos) ir kitais Lietuvos Respublikos teisės aktais. Svarbu pažymėti, kad transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartis yra viešoji sutartis. TPVCAPDĮ 4 straipsnis

nustato pareigą šio straipsnio 2 dalyje nurodytiems asmenims sudaryti transporto priemonės, kurios įprasta buvimo vieta yra Lietuvos Respublikos teritorijoje, valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį, galiojančią tol, kol transporto priemonė yra įregistruota. Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarties viešasis pobūdis pasireiškia tuo, kad draudikui, vykdančiam transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo veiklą, kyla pareiga sudaryti draudimo sutartį su tokią pareigą turinčiu draudėju (TPVCAPDĮ 6 straipsnio 2 dalis).

Atsižvelgiant į tai, kad transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarties sudarymas ir šios sutarties sąlygų nustatymas yra reglamentuojamas teisės aktais (CK 6.988 straipsnio 3 dalis), privalomojo draudimo atveju CK 6.156 straipsnyje įtvirtintas sutarčių laisvės principas, savarankiškai nustatant draudimo sutarties sąlygų turinį, praktiškai nėra taikomas. Šiame kontekste taip pat pažymėtina tai, kad šalys draudimo sutartimi negali pakeisti imperatyviųjų TPVCAPDĮ ir kitų teisės aktų reikalavimų. Sudaromose sutartyse nustatomos papildomos sąlygos neturi prieštarauti imperatyviosiems įstatymų nuostatom.

Vertinant įprastinės draudimo sutarties sąlygas, nustatančios apribojimą, kad transporto priemonės „Peugeot“ nevairuos 5 metų vairavimo stažo neturintys asmenys, atitiktį įprastinės draudimo sutarties sudarymo metu galiojusioms imperatyviosiems įstatymų nuostatom, pažymėtina tai, kad TPVCAPDĮ 10 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog įprastinė draudimo sutartis, sumokėjus vieną (bendrą) draudimo įmoką, visą draudimo sutarties galiojimo terminą, įskaitant bet kurį laikotarpį, kai draudimo sutarties galiojimo metu transporto priemonė yra kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse, suteikia kiekvienoje Europos Sąjungos valstybėje narėje tokią draudimo apsaugą, kokios reikalauja tos Europos Sąjungos valstybės narės transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą reglamentuojantys teisės aktai, arba draudimo apsaugą pagal šį įstatymą, jei ši apsauga yra didesnė.

Svarbu pažymėti, kad į TPVCAPDĮ yra perkelti Europos Sąjungos teisės aktai, reglamentuojantys transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą (TPVCAPDĮ priedas). 1990 m. gegužės 14 d. trečiosios Tarybos direktyvos 90/232/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo (toliau – Direktyva) 2 straipsnyje, kurio nuostatos yra perkeltos į TPVCAPDĮ 10 straipsnio 1 dalį, nustatyta, kad valstybės narės imasi visų priemonių, būtinų garantuoti, kad visos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartys vienkartinės įmokos pagrindu ir visą sutarties terminą galioja visoje Bendrijos teritorijoje, įskaitant bet kurį laikotarpį, kai sutarties termino metu transporto priemonė yra kitose valstybėse narėse, ir tos pačios vienkartinės įmokos pagrindu garantuoja kiekvienoje valstybėje narėje tokią draudimo apsaugą, kurios reikalauja tos šalies įstatymai, arba draudimo apsaugą, pagal įstatymus privalomą toje valstybėje narėje, kurioje yra įprasta transporto priemonės buvimo vieta, jei ši apsauga yra didesnė.

Pažymėtina, kad TPVCAPDĮ 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartimi apdraudžiama draudimo sutartyje ar (ir) transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo liudijime nurodytą transporto priemonę naudojančių valdytojų civilinė atsakomybė dėl žalos padarymo. To paties įstatymo 2 straipsnio 17 dalyje paaiškinta, kad valdytoju laikomas asmuo, nuosavybės, patikėjimo, nuomos, panaudos ar kitokiu teisėtu pagrindu valdantis ir (ar) naudojantis transporto priemonę. Transporto priemonės valdytoju taip pat laikomas fizinis asmuo, kuris tiek teisėtai, tiek neteisėtai vairuoja transporto priemonę. Taigi, pagal TPVCAPDĮ, transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartimi vienos įmokos pagrindu suteikiama draudimo apsauga visiems transporto priemonę vairuosiantiems asmenims. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad, sudarydamas draudimo sutartį, draudikas privalo apskaičiuoti draudimo įmoką pagal tai, kokia draudimo apsauga numatyta TPVCAPD įstatyme, t. y. įvertinęs visą prisiimamą riziką.

Atkreiptinas dėmesys į tai, kad, pagal CK 6.1010 straipsnio 1 dalį, draudimo rizika laikoma padidėjusia tuomet, kai atsiranda ar pasikeičia draudimo sutartyje aptartos aplinkybės, apie kurių egzistavimą draudimo sutarties sudarymo metu draudikas nežinojo ir apie kurias draudėjas privalo pranešti draudikui tuoj pat, kai apie tokius pasikeitimus sužinojo. Tame pačiame straipsnyje numatyta draudiko teisė reikalauti sumokėti papildomą draudimo įmoką, jeigu draudimo rizika padidėja. Taigi, jeigu transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartyje yra nustatomos sąlygos, pagal kurias tam tikros kategorijos asmenų apdraustos transporto priemonės valdymas yra laikomas draudimo riziką padidinančia aplinkybe, apie kurią reikia papildomai pranešti, draudikas įgytą teisę nustatyti vieną draudimo įmoką, mokamą už draudimo apsaugą tuo atveju, jeigu transporto priemonės tos kategorijos asmenys nevairuos, ir papildomą draudimo įmoką tuo atveju, jeigu tos kategorijos asmenys ją vairuos.

Pažymėtina, kad Lietuvos banko Priežiūros tarnyba, atsižvelgdama į TPVCAPDĮ prigimtį, paskirtį ir tikslą, jo teisinį reguliavimą, šiuo klausimu yra priėmusi ir viešai paskelbusi Lietuvos banko Priežiūros tarnybos direktoriaus 2013 m. vasario 26 d. sprendimu Nr. 241-42 patvirtintą Poziciją dėl Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarčių sąlygų (toliau – Pozicija), kurioje pateikiama nuomonė, kad įprastinėse draudimo sutartyse nustatytas apribojimas tam tikrų kategorijų asmenims (nurodymas, jog transporto priemonių nevairuos tam tikrų požymių (pvz., vairavimo stažo) neatitinkantys asmenys) neatitinka minėto reikalavimo draudikui suteikti draudimo apsaugą tokią, kokia numatyta TPVCAPD įstatyme vienos (bendros) draudimo įmokos pagrindu.

Pozicijoje yra pabrėžiama, kad nėra kvestionuojama, ar asmenų, neturinčių atitinkamos vairavimo patirties ar pasižyminčių (nepasižyminčių) kitomis draudiko nustatytomis savybėmis, vairavimas yra rizikingesnis transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo aspektu. Tačiau, atsižvelgiant į nacionalinį ir Europos Sąjungos teisinį reguliavimą, draudikas visą draudimo rizikos masą turi įvertinti prieš sudarydamas draudimo sutartį.

CK 6.994 straipsnis numato draudiko teisę prieš sudarant draudimo sutartį įvertinti draudimo riziką, o asmeniui, sudarančiam sutartį su draudiku, nustatoma priešpriešinė pareiga – atskleisti informaciją, reikšmingą vertinant draudimo riziką (CK 6.993 straipsnis). Kadangi, remiantis TPVCAPD įstatymo 3 straipsnio 2 dalimi, transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartimi apdraudžiama draudimo sutartyje ar (ir) transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo liudijime nurodytą transporto priemonę naudojančių valdytojų civilinė atsakomybė dėl žalos padarymo, todėl, vertinant prisiimamos rizikos dydį, draudikui reikia surinkti informaciją ne tik apie atsakingą už draudimo sutarties sudarymą asmenį (asmuo, nuosavybės, nuomos ar kitu pagrindu valdantis ir (ar) naudojantis draudimo sutartyje nurodytą transporto priemonę) apibūdinančius objektyvius veiksnius ir subjektyvius individą charakterizuojančius kriterijus, bet ir surinkti duomenis apie visų šią transporto priemonę naudosiančių (vairuosiančių) asmenų individualias savybes, turinčias reikšmės draudžiamąjo įvykio atsitikimo tikimybei.

Nagrinėjamu atveju draudikas, pateikdamas paaiškinimus apie draudimo sutarties sudarymą, iš esmės tik rėmėsi aplinkybe, kad draudimo sutartyje buvo įtvirtinta individuali sąlyga, nustatanti ribojimą transporto priemonę „Peugeot“ draudimo sutarties galiojimo laikotarpiu valdyti asmenims, neturintiems 5 metų vairavimo stažo. Vertinant draudiko argumentus, pažymėtina tai, kad nacionaliniai ir Europos Sąjungos teisės aktai draudžia siaurinti įprastine ir pasienio draudimo sutartimis teikiamą draudimo apsaugą, todėl draudimo sutartis negali numatyti skirtingo teisinio vertinimo tam tikrų požymių (tarp jų ir vairavimo stažo) neatitinkančių transporto priemonės valdytojų požiūriu ir įtvirtinti apdraustos transporto priemonės valdymo ribojimus nustatančią sąlygą. Kadangi prieš sudarydamas draudimo sutartį draudikas privalo apskaičiuoti draudimo įmoką pagal tai, kokia draudimo apsauga numatyta TPVCAPDĮ, t. y. įvertinęs visą prisiimamą riziką, nagrinėjamu atveju draudikas už įprastine draudimo sutartimi teikiamą draudimo apsaugą mokamą draudimo įmoką turėjo apskaičiuoti įvertinęs galimus draudimo rizikos, susijusios su transporto

priemonės „Peugeot“ valdytojų vairavimo stažu, pasikeitimus, ir neįtvirtinti automobilio valdytojų ribojimus nustatančios sąlygos.

Atkreiptinas dėmesys, kad draudikas, kaip savo srities profesionalas, siekdamas tinkami išmatuoti prisiimamos draudimo rizikos laipsnį ir pagal jį apskaičiuoti draudimo įmokos dydį, privalo ne tik įvertinti sudarančio draudimo sutartį asmens pateiktą informaciją, bet ir pats pareikalauti, jo nuomone, trūkstamų duomenų apie visus draudimo sutartyje ar (ir) transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo liudijime nurodytos transporto priemonės valdytojus ir juos charakterizuojančias savybes, kad draudiko suklydimo dėl draudžiamąjį įvykio tikimybė būtų kuo mažesnė.

Kadangi draudimo sutartis yra ne tik rizikos, bet ir fiduciarinė sutartis, t. y. sutartis, kurios šalis sieja tarpusavio pasitikėjimu grindžiami santykiai, draudimo sutarties šalių santykiuose, be kitų bendrųjų prievolių vykdymo principų (CK 6.38 straipsnis), yra ypač svarbus draudimo sutarties šalių bendradarbiavimo (kooperavimosi) principas, pagal kurį šalys privalo padėti įgyvendinti viena kitai savo teises ir vykdyti pareigas (CK 6.38 straipsnio 3 dalis). Atsižvelgdamas į draudiko veiklos specifiką ir draudimo sutarties kaip rizikos sutarties pobūdį, draudikas prisiimtos rizikos gali atsisakyti tik tuo atveju, jeigu neginčijamai įrodo, jog maksimaliai tinkamai vykdė savo veiklą (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2006 m. lapkričio 27 nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-600/2006; 2003 m. rugsėjo 10 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-797/2003).

Pažymėtina, kad draudikas Lietuvos bankui nepateikė jokių įrodymų, kurie patvirtintų, kokia draudimo rizikai įvertinti reikšminga informacija apie transporto priemonės „Peugeot“ valdytojų individualius požymius prieš sudarant įprastinę draudimo sutartį buvo surinkta. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad Lietuvos bankui pateikti įrodymai negali pagrįsti, kad draudikas, kaip savo srities profesionalas, turintis patirties sudarant transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartis, prieš sudarydamas įprastinę draudimo sutartį tinkamai įvertino visą šia sutartimi prisiimamos draudimo rizikos mastą ir draudimo įmoką apskaičiavo pagal tai, kokia draudimo apsauga numatyta TPVCAPDĮ.

Šiame kontekste taip pat svarbu pažymėti, kad nors nagrinėjamu atveju draudikas atgręžtinio reikalavimo pateikimo pagrindu nurodė draudimo rizikos įvertinimui reikšmingos ikisutartinės informacijos neatskleidimo ir draudiko prašomos teisingos informacijos nesuteikimo aplinkybes, tačiau Lietuvos bankui nebuvo pateikta įrodymų, pagrindžiančių, kad sudarydama draudimo sutartį draudėja sąmoningai nuslėpė sutarties sudarymui svarbią informaciją apie draudimo rizikos vertinimui reikšmingas aplinkybes ir siekdama suklaidinti draudiką bei gauti iš to naudos, draudikui nesuteikė jo prašomos informacijos apie visų transporto priemonę „Peugeot“ naudosiančių (vairuosiančių) asmenų individualias savybes, turinčias reikšmės draudžiamąjį įvykio atsitikimo tikimybei. Todėl, remiantis Lietuvos bankui pateiktais dokumentais ir paaiškinimais, darytina išvada, kad nagrinėjamu atveju draudikas objektyviais įrodymais nepatvirtino Taisyklių 62.1 papunkčio nuostatų taikymo pagrįstumo.

Apibendrinant Lietuvos banko nustatytas aplinkybes, pažymėtina, kad pareiškėjai pateiktas draudiko reikalavimas grąžinti 50 procentų dėl 2016 m. rugsėjo 26 d. eismo įvykio išmokėtos draudimo išmokos (4 305,34 Eur) neturi teisinio pagrindo, todėl laikytinas nepagrįstu. Atsižvelgiant į tai, nėra pagrindo vertinti draudiko reikalaujamos grąžinti draudimo išmokos sumos dydžio pagrįstumo.

Remdamasi tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasi Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 1 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.1 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

1. Patenkinti pareiškėjos R. V. reikalavimą ir rekomenduoti draudikui atsisakyti pareiškėjai pateikto 4 305,34 Eur atgręžtinio reikalavimo.

2. Įpareigoti draudiką per mėnesį nuo šio sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie šio sprendimo rezoliucinės dalies 1-ame punkte nurodytos rekomendacijos įgyvendinimą (neįgyvendinimą). Draudikui neįvykdžius minėtos rekomendacijos, apie tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Kredito ir mokėjimo paslaugų priežiūros
skyriaus viršininkė, pavaduojanti
Finansinių paslaugų ir rinkų priežiūros departamento direktorių

Renata Babkauskaitė